

РЕШЕНИЕ

№ 1158

гр. Варна, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20233110202119 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано след като с Решение №659/12.05.23г. състав на Административен съд-Варна е обезсилил Решение №282/20.02.23г. постановено по АНД № 4870/23г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Първоначалното производство е образувано по въззивна жалба на: „Виктор транс“ ЕООД, БУЛСТАТ 148150562, представлявано от И. К. И. , депозирана чрез процесуален представител – адв.Г.К. от ВАК срещу Наказателно постановление № 23-0000318 / 22.06.2022г., издадено от Директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация"-Варна, с което на „ Виктор транс“ ЕООД е наложено административно наказание „ Имуществена санкция“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл.105, ал.1 от ЗАВП за нарушение на чл.34 т.7 вр. чл.21, ал.1, т.3 пр.2 от Наредба № 34/06.12.1999г. на МТ.

В жалбата се моли за отмяна на обжалваното наказателно постановление като се сочи, че то е незаконосъобразно и издадено при допуснати съществени процесуални нарушения. Развиват се доводи за допуснато закононарушение поради неприложението на института на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание въззивното дружество, редовно призовано, се представлява от

процесуален представител, който поддържа жалбата. Излага пространни аргументи за приложението на чл.28 от ЗАНН. Цитира и практика на АДмС-Варна по сходен случай. Претендира за присъждане на сторените по делото разноски.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание се представлява от служител с юридическо образование, а именно м.експерт, който оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено, като счита, че в случая не са налице предпоставките за приложението на чл.28 от ЗАНН и цитира практика на АДмС-Варна, касаеща идентични нарушения на същото дружество. Претендира и за присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

В началото на 2022г. на дружеството – жалбоподател „Виктор транс“ ЕООД, притежаващо удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници № 9222/19.12.2007г. била извършена комплексна проверка от длъжностни лица към РД „Автомобилна администрация“ гр. Варна, сред които и св.З. Ю.. В хода на проверката от представените на контролните органи документи, а именно пътни книжки и справки за технически прегледи, станало ясно, че дружеството е извършвало таксиметрова дейност с л.а. „Дачия“ с рег. № В 9755 НВ, за който към 07.06.2021г. нямало издадено удостоверение за техническа изправност с допълнителен преглед за таксиметров превоз за пътници. Установило се, че такова удостоверение не е имало издадено за конкретния автомобил за периода от 03.06.2021г. до 09.06.2021г., в който период били извършени множество таксиметрови превози.

При горните констатации на 21.02.2022год. срещу въззивното дружество от св.Ю. бил съставен АУАН, в който било посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл.34 т.7 вр. чл.21, ал.1, т.3 пр.2 от Наредба № 34/06.12.1999г. на МТ, като приел, че нарушението е извършено в гр.Варна, ж.к. „Възраждане“ 3, вх.А, ет.3, ап.22 – т.е. на адреса по седалището на дружеството на 07.06.2021 год.. Актът бил предявен още същия ден на упълномощено от представляващия дружеството лице, което го подписало без възражение. В срока по чл.44 от ЗАНН не били подадени писмени възражения пред АНО.

Впоследствие въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното понастоящем НП на директора на РД „Автомобилна администрация“ –гр.Варна, в което били възприети изцяло фактическите и правните констатации дадени от актосъставителя, като на основание чл. 105, ал.1 от ЗАВП наложил на въззивното дружество административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 200 лева за нарушение на чл.34 т.7 вр. чл.21, ал.1, т.3 пр.2 от Наредба № 34/06.12.1999г. на МТ.

Наказателното постановление било връчено на упълномощено от управителя на дружеството лице на 24.08.2022г.. Жалбата срещу НП е била депозирана в деловодството на РД „АА“-Варна, пред наказващия орган на 07.09.2022г. /видно от входящия номер/.

Съдът напълно кредитира показанията на св. З.Ю., тъй като същите са последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Съдът кредитира и писмените материали по делото, тъй като същите кореспондират с установената по делото фактическа обстановка и не си противоречат.

Гореописаното се установява от приобщените материали по делото – от показанията на свидетеля Ю., дадени в съдебно заседание, АУАН, заповед, пътна книжка, разпечатки от информационната система на Автомобилна администрация и от останалите приети по делото писмени доказателства.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- директор на РД „Автомобилна администрация” –гр.Варна. Лицата, осъществяващи контрол по спазване на правилата за извършване на обществен превоз на пътници и товари и за извършване на превози за собствена сметка, както и на техническата изправност на пътните превозни средства, с които се извършват превозите, са посочени в разпоредбата на чл. 91, ал. 3, т. 5 ЗАВП и това са длъжностните лица от Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", каквото безспорно качество притежава и актосъставителя Ю.. Нормата на чл. 92, ал. 1 от същия закон предоставя правомощие на тези лице, при изпълнение на задълженията си да съставят актове за констатираните нарушения. Нещо повече, според настоящия съдебен състав доколкото ЗАВП не предвижда териториална компетентност на наказващия орган /НП се издава от МТИТС или определени от него длъжностни лица/, то всяко овластено от МТИТС с подобни правомощия лице може да издаде НП. В случая със Заповед № РД-08-30/24.01.2020 год. /приложена към преписката/ министъра на транспорта, информационните технологии и съобщения е делегирал правомощия / в т.6 от Заповедта/ на директорите на РД"АА" да издават НП за нарушения по ЗАВП без да обвързва тези правомощия с територията на която са извършени нарушенията. В

случая НП е издадено от Евгени Аврамов в качеството му директор на РД „Автомобилна администрация” –гр.Варна, поради което е издадено от компетентен орган.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН. Видно от доказателствата по делото, на 10.01.22г. проверяващия инспектор е констатирал, че л.а. „Дачия“ с рег. № В 9755 НВ, за който към 07.06.2021г. нямало издадено удостоверение за техническа изправност с допълнителен преглед за таксиметров превоз за пътници за периода от 03.06 до 09.06.21г., като тази констатация е направена след справка в информационната система на АА с дата на проверката отразена в справката - 10.01.22г. АУАН е издаден на 21.02.22г. т.е. един месец и 11 дни след установяване на нарушението и нарушителя, а НП е издадено четири месеца след съставяне на АУАН. Поради това и не е налице дори индиция за нарушение на разпоредбите на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Безспорно АУАН е съставен в присъствието на един свидетел и това е Б. И. присъствал при установяване на нарушението и съставяне на АУАН– видно съдържанието на АУАН. Актът е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е от категорията на съществените, водещи до опорочаване на производството, тъй като то не рефлектира пряко върху правото на защита на наказания субект да разбере за какво точно нарушение е наказан.

Съдът намира, че липсата на мотиви в НП, защо АНО приема, че не е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН не е съществено процесуално нарушение от категорията да опорочи НП. По аргумент от разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, административно-наказващият орган има задължение да извърши преценка за наличие на предпоставките за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и ако прецени, че случаят е „маловажен“, да не издава наказателно постановление, като предупреди устно или писмено нарушителя. Но административно-наказващият орган няма задължение да мотивира така извършената преценка и да изложи съображения като задължителен реквизит от съдържанието на наказателното постановление. С издаването на наказателното постановление последният недвусмислено е изразил становището си, че според него случаят не е маловажен.

При цялостна проверка на атакуваното НП, съдът достигна до извод, че при провеждането на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Както в акта така и в НП са посочени дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено, както и нарушената законова норма. Налице е и пълно единствено между фактическо и юридическо обвинение, които са формулирани ясно и недвусмислено. Вмененото адм. нарушение е индивидуализирано

в достатъчна степен, за да може жалбоподателят да узнае в какво е обвинен.

На първо място следва да се посочи, че в АУАН и НП ясно е посочено извършеното от дружеството нарушение. Както в акта, така и в наказателното постановление са изложени конкретни фактически данни, относно статута на наказаното дружество – превозвач, посочени са данни за издаденото му удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници. Налице е и достатъчна информация за времето на извършване на нарушението и мястото на извършването му. В случая наказващият орган е индивидуализирал и конкретното неправомерно поведение – извършване на таксиметрова дейност без за автомобила да има издадено удостоверение за техническа изправност с допълнителен преглед за таксиметров превоз за пътници. Настоящият съдебен състав приема, че в АУАН и НП са посочени достатъчно данни, които дават яснота и пълнота относно съставомерните признаци на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на възз. дружество.

Процесното нарушение е индивидуализирано по начин, който дава възможност на превозвача да разбере за извършването на какво нарушение му е наложена санкция и да организира адекватно защитата си. В АУАН и НП ясно е посочено извършеното от дружеството нарушение. Следва да се посочи, че в административнонаказателното производство защитата се осъществява в рамките на фактическите положения изложени в обстоятелствената част на НП. Лицето се защитава срещу фактите, а не срещу правната квалификация на нарушението, поради което настоящия съдебен състав не споделя доводите в жалбата за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до отмяна на НП._

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът счита, че въззивното дружество е извършило нарушението за което е привлечено към адм. наказателна отговорност с акта и съответно наказано с НП по следните съображения:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят **„Виктор транс“ ЕООД, БУЛСТАТ 148150562** притежава удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници № 9222/19.12.2007г. По делото е категорично установено, че „Виктор Транс“ ЕООД е превозвач по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗАвПр и като такъв възз. инстанция счита, че е адресат на административнонаказателните разпоредби на ЗАвП.

Приложената административнонаказателна разпоредба на чл. 105, ал.1 от ЗАвПр гласи, че за нарушения на този закон и на подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на него, с изключение на изискванията за превоз на опасни товари, за които не е предвидено друго наказание, се налага наказание глоба или имуществена санкция в размер на 200 лева. Съгласно чл.34, т.7 вр. чл.21, ал.1, т.3, пр.2 от Наредба № 34/06.12.1999г. на МТ тези разпоредби задължават регистрирания търговец да

извършва таксиметрова дейност само с автомобили, които отговарят на изискванията на чл.21 от наредбата, а по-конкретно да има издадено удостоверение за техническа изправност с допълнителен преглед за таксиметров превоз на пътници. От доказателствата по делото, а именно от показанията на св.Ю., от приложената по преписката попълнена пътна книжка с фискални бонове и от приложените справки, по безспорен начин се установява, че л.а. „Дачия“, с рег. № В 9755 НВ е бил преминал периодичен преглед за техническа изправност, който е бил със срок на валидност до 03.06.2021г. Доказано е и че следващият преглед е бил проведен на 09.06.2021г. Т.е. в този период автомобилът е бил без издадено удостоверение за техническа изправност с допълнителен преглед за таксиметров превоз на пътници. От съдържанието на пътната книжка и пътен лист № 063/07.06.2021г. пък се установява, че на 07.06.2021г. с превозното средство са били извършени таксиметрови превози. В този смисъл съдът намира, че правилно наказващият орган е приел, че превозвачът не е изпълнил задълженията си, предвидени в чл.34 т.7 вр. чл.21 ал.1 т.3 пр.2 от Наредба № 34/06.12.1999г. на МТ и е извършвал таксиметрова дейност с автомобил, който не е отговарял на законовите изисквания. Правилно е определена и санкционната норма на чл.105, ал.1 от ЗАВП.

Ето защо съдът счита, че правилно е била ангажирана отговорността на превозвача- „Виктор транс“, ЕООД, чрез налагане на "имуществена санкция". Това по своята правна същност е безвиновна отговорност и представлява обективната отговорност на юридическото лице за неизпълнение на задължения към държавата, каквото имаме в конкретния случай и се реализира независимо от конкретния извършител, формата на вина, степента на обществена опасност на дееца и т. н.

Пред настоящата инстанция не повдигнат спор по фактите. Нарушението не е оспорено. Оспорена е процедурата по налагането му и по-конкретно неприложението на чл.28 към деянието. Следователно спорът е по приложение на правото. Спорен е въпросът за това приложим ли е института на маловажността към процесния случай. За да бъде отговорено на този въпрос следва да се съобрази разпоредбите на чл.28, ал.1 от ЗАНН и §1, т.4 от ДР на ЗАНН. Съгласно чл.28, ал.1 от ЗАНН „За маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. С предупреждението наказващият орган прилага [чл. 20, ал. 2](#) – 4 и [чл. 21](#)“. Съгласно §1, т.4 от ДР на ЗАНН „Маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в

сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.“ От анализът на разпоредбата на §1, т.4 от ДР на ЗАНН следва, че за да бъде прието приложението на маловажен случай към конкретно нарушение, трябва да е налице липса или незначителност на вредните последици или да са налице други смекчаващи обстоятелства. Предвид формулировката на нарушената и на санкционната разпоредба по настоящото дело се налага извод, че нарушението е на формално извършване, поради което не следва да се прави преценка на резултата /наличието на вредни последици и техният размер/ от него.

За да аргументира наличието на маловажен случай, въззивникът сочи, еднократност на нарушението и дългата практика на превозвача, повече от 15 години, през които не е наказван и прави извод за изключително ниска степен на обществената опасност на деянието и на дееца. Задължението на АНО за приложението на чл.28 от ЗАНН е при наличието на факти, водещи до извод за маловажност на деянието, установени в хода на административнонаказателното производство или посочени от нарушителя във възражението срещу АУАН. В настоящия случай не са налице обстоятелства, които да обуславят по-ниска степен на обществена опасност на извършеното от възз.нарушение в сравнение с обикновените случаи на нарушение от същия вид. Напротив нарушението е типично, а видно от съдържанието на приложената към АНП пътна книжка, на посочената дата са извършени общо 35 курса с това МПС. В настоящия случай нарушението е с продължителност 5 дни и видно от пътната книжка през три от тези дни са извършвани таксиметрови превози на пътници. Макар и дружеството да е отстранило нарушението преди извършването на проверката, това не го освобождава от административнонаказателна отговорност. Нарушението засягат обществени отношения, гарантиращи безопасния превоз на пътници, поради което не следва да се толерира, а следва да бъде наказано. Нещо повече, видно от показанията на св.Ю. възз.дружество е санкционирано и за други еднородни деяния с настоящото.

С оглед на изложеното и отчитайки засегнатите с извършеното нарушение обществени отношения – защита на здравето и живота пътниците, се налага извод, че процесният случай не следва да бъде квалифициран като маловажен.

Поради всичко гореизложено съдът счита, че НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда

на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разносните сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разносните по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63, ал.3 вр. [чл. 143, ал. 4 от АПК](#) да заплати на РД „АА“-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно [чл. 144 от АПК](#), вр. [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), вр. [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#), вр. [чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ](#). Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно- наказателни дела в размер от 80 до 150 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на проц. представител по поддържане на обвинителната теза на АНО, Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер—80лв..

От друга страна от процесуалния представител на въззивника се претендират разноси, като е представен договор за правна защита и съдействие. Искането за присъждане на разноси от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено своевременно. Същото обаче предвид изхода на спора /НП следва да бъде потвърдено/ е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.9 вр. ал.2, т.5 вр. ал.1 вр. чл.58д, т.4 и

чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23- 0000318 / 22.06.2022г., издадено от Директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“-Варна, с което на „Виктор транс“ ЕООД, БУЛСТАТ 148150562, представлявано от И. К. И. е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл.105, ал.1 от ЗАВП за нарушение на чл.34 т.7 вр. чл.21, ал.1, т.3 пр.2 от Наредба № 34/06.12.1999г. на МТ..

ОСЪЖДА „Виктор транс“ ЕООД, БУЛСТАТ 148150562, представлявано от И. К. И. да заплати на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ –гр.Варна сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____